

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1486/2020
23.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због противправног дела које је у закону одређено као кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Небојше Црногорца, поднетом против правноснажних решења Другог основног суда у Београду 12К.486/20 од 26.08.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.567/20 од 08.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.12.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Небојше Црногорца, поднет против правноснажних решења Другог основног суда у Београду 12К.486/20 од 26.08.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.567/20 од 08.10.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Другог основног суда у Београду 12К.486/20 од 26.08.2020. године према окривљеном АА је због извршења у стању неурачунљивости противправног дела које је у закону одређено као кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи која ће се извршити на слободи у специјализованој здравственој установи и то Клиници за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ у Београду, улица Вишеградска број 26 и која ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од 3 (три) године, с тим да се обавезно психијатријско лечење на слободи може повремено спроводити у одговарајућој здравственој установи и то Клиници за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ у Београду, улица Вишеградска број 26 ако је то потребно ради успешнијег

лечења, али повремено лечење у установи не може непрекидно трајати дуже од 15 дана, нити укупно дуже од 2 месеца, а у случају да се окривљени без оправданих разлога не подвргне лечењу на слободи или лечење самовољно напусти, суд му може изрећи обавезно психијатријско лечење и чување у одговарајућој здравственој установи. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Решењем Вишег суда у Београду Кж1.бр.567/20 од 08.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Небојше Црногораца и потврђено је решење Другог основног суда у Београду 12К.486/20 од 26.08.2020. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Небојша Црногорац, због повреда закона из члана 439. и члана 441. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи оспорена решења тако што ће на основу члана 422. тачка 3) ЗКП према окривљеном обуставити кривични поступак или да укине оспорена решења, те да на основу члана 488. став 2. ЗКП обавести окривљеног и браниоца о седници већа, као и да сходно одредби члана 488. став 3. ЗКП одложи извршење правноснажног решења Другог основног суда у Београду 12К.486/20 од 26.08.2020. године до окончања поступка по поднетом захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА у образложењу захтева наводи да се побијана правноснажна решења искључиво заснивају на доказима на којима се судска одлука не може заснивати и то на налазима и мишљењима комисије вештака Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ и комисије вештака Специјалне затворске болнице у Београду. Као разлог незаконитости наведених налаза и мишљења бранилац истиче да су обе комисије вештака биле незаконито састављене и од лица која нису регистрована као судски вештаци, а што је супротно одредбама члана 9. Закона о судским вештацима.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2.

тачка 1) ЗКП, а због које окривљени преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП може поднети захтев за заштиту законитости, се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер налази и мишљења комисије вештака Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ и комисије вештака Специјалне затворске болнице у Београду не представљају незаконите доказе и на истима се може заснивати судска одлука, обзиром да су наведена вештачења извршена у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку који је био на снази у време обављања наведених вештачења. Наиме, одредбом члана 10. став 1. Закона о судским вештацима („Службени гласник РС“, број 44/2010 од 30.06.2010. године) је предвиђено да поред физичких и правних лица вештачење могу обављати и државни органи у оквиру којих се може обавити вештачење, као и научне и стручне установе (факултети, институти, заводи и слично), а одредбом става 2. истог члана је прописано да органи и установе из става 1. овог члана одређују једног или више стручњака одговарајуће специјалности који ће обављати вештачење или образују комисије састављене од научних или стручних радника који су код њих запослени. Имајући у виду цитиране одредбе члана 10. Закона о судским вештацима, то чињеница да неки од вештака који су у саставу комисије вештака Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“, односно у саставу комисије Специјалне затворске болнице у Београду, дали налазе и мишљења нису уписани у Регистар судских вештака Министарства правде, а чија имена и презимена иначе бранилац окривљеног не наводи у захтеву, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају није од утицаја на законитост наведених налаза и мишљења, обзиром да вештаке др Ивану Сташевић-Карличић, др Наташу Пјешчић и др Оливеру Џунић као чланове комисије вештака Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“, односно вештаке др Марију Панић, др Ану Вељковић Ђорђевић и др Весну Војводић као чланове комисије вештака Специјалне затворске болнице у Београду, није писаном наредбом одредио непосредно јавни тужилац односно суд, већ је у смислу одредбе члана 114. став 4. ЗКП јавни тужилац одредио Клинику за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“, а суд Специјалну затворску болницу у Београду, као установе стручне за вршење вештачења, а које су потом одредиле напред наведене вештаке као стручњаке за давање налаза и мишљења. Дакле, наведени вештаци су у конкретном случају поступали управо као вештаци који су овлашћени од стране стручне установе, а установа и стручњак који у оквиру те установе обавља вештачење, сходно Закону о судским вештацима, не морају бити уписани у Регистар правних лица за обављање послова вештачења, односно у Регистар вештака.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева као разлог његовог подношења наводи повреду кривичног закона из члана 439. ЗКП, не прецизирајући која конкретно тачка члана 439. ЗКП је у питању, али из навода браниоца у образложењу захтева да у радњама окривљеног описаним у изреци првостепеног решења нема субјективних и објективних елемената противправног дела које је у

закону одређено као кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, по налажењу Врховног касационог суда произилази да бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости фактички подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Међутим, бранилац ову повреду кривичног закона, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним решењима. Ово имајући у виду да истиче да из утврђеног чињеничног стања произилази да окривљени није предузео радњу ометања службеног лица у вршењу службене дужности, нити је код њега постојао умишљај за то, обзиром да није на несумњив начин доказано да постоји озбиљна претња оружјем службеним лицима, већ је окривљени, који је критичном приликом био везан лисицама, само вербално негодовао против службених лица псовањем и вређањем истих, при чему претресом његовог стана није нађено никакво оружје.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених решења, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду закона из члана 441. ЗКП, при чему не прецизира који тачно став члана 441. ЗКП је у питању, али из навода у образложењу захтева произилази да бранилац нижестепена решења фактички побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа везано за изрицање окривљеном мере безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи. Ово имајући у виду да бранилац истиче да суд није требало да окривљеном изрекне меру безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи и то у максималном законском трајању, јер за то нису постојали услови, пошто из изведених доказа произилази да окривљени не болује ни од какве душевне болести, да није алкохоличар и зависник од психоактивних супстанци, нити да постоји озбиљна опасност да ће учинити теже кривично дело, те се у вези наведеног оспоравају налази и мишљења комисије вештака Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић,, и комисије вештака Специјалне затворске болнице у Београду као паушални, непотпуни и противречни сами себи и правилима струке и истиче се да је суд морао да одреди ново вештачење имајући у виду налаз и мишљење стручних саветника проф. др ББ и ВВ и њихове писане и усмене примедбе. Осим тога, бранилац окривљеног у образложењу

захтева истиче и да је окривљеном повређено право на одбрану, јер је суд потпуно игнорисао све доказе и чињенице који му иду у корист.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног правноснажна решења побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа од стране нижестепених судова везано за изрицање окривљеном мере безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи, те због повреде права окривљеног на одбрану, које се такође образлаже погрешним оценом доказа, а што не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Небојше Црногорца, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**